Розділ 1

–Су-са-но! Су-са-но! Су-са-но!

Подруги Сусани були в захваті, вони кричали, плескали в долоні, танцювали так само, як це робили подруги п'ятнадцяти чи двадцяти інших наречених, що зібралися сьогодні, у п'ятницю, у «Very Bad Boys» на вулиці Оренсе. Жодного чоловіка в залі, лише жінки, які святкують дівич-вечори або просто зустрілися разом: одні вбрали безглузді обідки з фалосами на лобі, інші — стрічки, як у конкурсах краси, перекинуті через плече, з ім'ям винуватиці події; ще одна компанія одягла футболки з фотографією майбутньої дружини... Подруги Сусани поводилися скромно, наскільки це можливо: на них були лише маленькі балетні пачки навколо талії.

— Су-са-но! Су-са-но! Су-са-но!

Сусана вже певний час тремтіла в очікуванні свого виходу на сцену, в центр уваги, і цей момент настав. Їй дісталися два танцюристи: блондин, схожий на шведа-вікінга, та мулат, схожий на бразильця. Починали вони в костюмах поліцейських, але тепер уже були роздягнені. Обидва дуже привабливі, із широкими грудьми й міцними ногами, накачані, з поголеними скронями та довшим волоссям зверху. На їхньому тілі не було жодного волоска, шкіра виблискувала від олії, якою вони намастилися перед виступом... На них залишилися лише маленькі стринги: червоні в мулата та білі у вікінга. Сусана переймалася, що її змусять зняти їх зубами, як це робили з деякими нареченими перед нею. Якби її батько це побачив... Саме через такі речі він злиться на неї.

— Не хвилюйся, ми нічого з тобою не зробимо, — заспокійливо прошепотів мулат гарною іспанською.

Сусана не вгадала: він не бразилець, а кубинець.

Вона сиділа на маленькій сцені, де панував оглушливий гуркіт музики, а двоє танцівників по черзі крутилися довкола неї, торкаючись своїми геніталіями, пестячи руками її тіло. Під час входу до закладу всі гості дали однакову обіцянку: «Те, що відбувається у "Very Bad Boys", тут і залишається». Ніхто з її подруг не розповість, що там сталося, і тим більше Раулю, її майбутньому чоловікові, за якого вона вийде заміж за тиждень. Вона була впевнена: з нею не станеться того, що відбулося з нареченою з компанії «фалосів на лобі», яку звали Росіо, — у всіх на очах один із танцівників, одягнений у пожежника, виніс її на сцену, наніс на пеніс збиті вершки, й вона вилизала його до блиску під шалені вигуки подруг. Сусана цього не робитиме, навіть якщо ніхто не дізнається. Хоча подруги й називали її закомплексованою і вважали святошею, а батько — грішницею, вона не була ні тією, ні іншою.

Зі сцени вона не могла бачити подруг, але уявляла, як вони кричать і сміються — усі, крім Синтії. Потім їй доведеться поговорити з нею, нагадати, що це нічого не означало і що вона просто робила те, чого всі очікували від нареченої на дівич-вечорі.

Мулат дотримав свого слова: ні він, ні швед не змушували її робити щось проти волі чи псувати загальні веселощі. Вона припускала, що кубинець і вікінг щотижня бачать десятки наречених і знають, як далеко можуть зайти з кожною з них. Вони танцювали, знімали із себе одяг, терлися об неї, а потім чемно та з повагою допомогли спуститися зі сцени.

Марта — найсміливіша з подруг, та, що все організувала й наполягла, що Сусана не може вийти заміж без дівич-вечора, — нахилилася до її вуха:

— Вони не пропонували тобі зайти до гримерки?

— Ні.

— Ти зовсім не вмієш відриватися! Коли я виходила заміж, після танцю пішла до гримерки з тим блондином, що танцював із тобою.

— І чим там займалася?

— Уяви собі, тим самим... Я впевнена, у нього вдвічі більший, ніж у твого Рауля, хоча у Рауля я, звісно, не бачила. А Росіо, та, що була перед тобою, зараз трахається з двома пожежниками та твоїми двома поліцейськими.

Ні, Сусана не здатна на таке, у неї й думки не було займатися сексом зі стриптизерами — хай це роблять інші наречені, навіть Марта; не дивно, що шлюб подруги тривав лише п'ять місяців. Невпевнено озирнулася навколо і не побачила жодної людини, яка їй дійсно важлива.

— Де Синтія?

— Вона злиняла, поки ти була на сцені. Ну й подружка в тебе, де ти знайшла таку зануду?

Серед гостей тільки Синтія не навчалася разом із Сусаною в одній школі. Вона зовсім інша, і було очевидно, що не знайде спільної мови з рештою. Але ж як можна було її не запросити на вечірку? Мабуть, варто було влаштувати два дівич-вечори: один для подруг, а другий — лише для Синтії, щоб вона була єдиною гостею.

«Чому ти пішла?»

У таксі, дорогою до «El Amante», біля вулиці Майор, куди вони йшли випити, бо, за словами Марти, це наймодніше місце в Мадриді, Сусана написала подрузі у вотсапі. Але дві години потому Синтія так і не прочитала повідомлення — галочки досі не засвітилися синім. Вийшовши з «El Amante», знову схвильовано перевірила телефон, сподіваючись на відповідь.

За ці дві години до них підкотило кілька хлопців: пригощали напоями, тягли в туалет, щоб поділитися доріжкою кокаїну, але вона категорично відмовилася. Потім подруги побачили якогось колишнього футболіста й вирішили зробити з ним фото. Вони сфотографувалися гуртом, а наречену знімали окремо, до того ж футболіст обійняв її за талію. Він навіть запропонував їй піти разом — можливо, вона йому сподобалася, а можливо, його просто збуджувала думка переспати з нареченою в день її дівич-вечора. Сусана без жодних труднощів позбулася його: вона дуже красива, настільки, що колись навіть мріяла бути моделлю, і давно вже звикла до настирливих залицяльників.

— А тепер гайда до підпільного клубу біля Алонсо Мартінеса, — запропонувала Марта. — Він відчинений до ранку, і в мене є пароль, щоб зайти!

— Нам час додому! — відповіла Сусана. І сказала це настільки переконливо, що подруги одразу кинули

спроби довести, що в таку ніч треба розважатися до світанку.

Виходячи з таксі за два квартали від дому, де її залишили подруги, щоб продовжити гулянку, — а вулиці району такі заплутані, що машині довелося б об'їжджати кілька разів, щоб довезти дівчину до під'їзду, — вона помітила, що так і не зняла рожеву балетну пачку. Вдома зніме. Знову перевірила телефон: Синтія так і не прочитала повідомлення, надіслане після виходу з «Boys». Сусана написала ще одне: «Вже йду додому, втомилася. Ти ж не образилась, правда? Мені тебе бракувало».

Усім здавалося кумедним, що у вотсапі Сусана пише повідомлення, дотримуючись усіх правил Королівської академії іспанської мови: без помилок, без скорочень, з усіма розділовими знаками. Коли Синтія відповість, це точно буде суцільний хаос з емоджі та пропущених голосних, який іноді неможливо розшифрувати. Сусана усвідомила, що всю ніч майже не думала про Рауля, але це її не дивує і не змінює думку: вона вийде за нього заміж, навіть якщо батько припинить із нею спілкуватися, навіть попри образу Синтії. Це не кохання. Це зовсім не має нічого спільного з коханням.

На вулиці Міністрілес, де була маленька квартира Сусани, порожньо. Будь-хто інший боявся б уночі йти занедбаним, темним тротуаром, на якому міська рада, здається, забула поставити ліхтарі. Але вона звикла й зовсім не страхалася, бо не збиралася жити в тривозі, яку нав'язувала їй мати. Вона не зважатиме на десятки її настанов і порад. З нею нічого не станеться, адже її родина вже вичерпала запаси невдач на кілька

століть. Як сказали в одному фільмі: дві бомби ніколи не падають на те саме місце, найнадійніше місце — вирва від снаряда.

До під'їзду залишалося кілька метрів, і вона вже діставала із сумочки ключ, мріючи, як нарешті ляже в ліжко й перевірить повідомлення від Синтії. Раптом відчула удар по голові та хустинку, що затулила їй рота. Дівчина навіть не встигла зреагувати, лише відчула, як втрачає сили, як її хтось тягне і кидає на заднє сидіння машини, можливо, фургона. І більше нічого.

Розділ 2

Кінта де Віста-Алегре в Карабанчелі — це розкішна заміська садиба, яка досягла найбільшого розквіту у XIX столітті, коли стала місцем літнього відпочинку королеви Марії-Христини Бурбон, а пізніше — резиденцією маркіза де Саламанка, забудовника, який сприяв розвитку району Саламанка в Мадриді.

— Я не підходив ближче, щоб нічого не зіпсувати. Щойно її побачив, одразу викликав вас, — нервово сказав охоронець садиби, прагнучи, щоб поліцейські якнайшвидше забрали тіло.

— Раніше тут нікого не вбивали, але рано чи пізно це мало статися: місце надто занедбане.

Лейтенант поліції Анхель Сáрате працював у місцевому поліцейському відділку зовсім недовго. Раніше не мав нагоди відвідати Кінту й тепер здивовано роздивлявся навколо. Вони пройшли повз палац і перетнули сади, де, здається, зупинився час. Менш дивно було б побачити привид аристократки у старовинній сукні, ніж мертву людину нашого століття.

— Схоже на парк Ретіро, — захоплено зауважив він.

— Краще! Просто за ним не доглядають. Ви ж знаєте цих політиків: грошей немає на те, що не приносить їм користі. Але, звісно, на свої бенкети й розкішні автомобілі вони не скоротили ані копійки. Тут

є два палаци: старий, що належав королеві, та новий — маркізу, також будинок для літніх людей і навіть сиротинець. Ходили чутки, що весь комплекс здадуть в оренду Нью-Йоркському університету, аби він тут розмістився і відновив маєток. Однак нічого не вийшло, самі бачите, що тут коїться.

Сарате дратували люди, які лаяли політиків, навіть якщо мали рацію. Набагато простіше звинуватити їх, ніж зробити щось самому. Ці сади доглянуті краще, ніж будь-який інший парк у районі. Тут немає банд, наркодилерів, зламаних гойдалок.

— Ви казали, як вас звати?..

— Рамон, до ваших послуг, — поспішно відповів охоронець. Прізвища не назвав.

— Коли ви знайшли труп, Рамоне?

— Менш ніж пів години тому. Добре, що я пішов у той бік, до колишнього сиротинця «Ла Уніон». Я ж там виріс, знаєте? Правду кажучи, я вже кілька днів підозрював щось недобре. Зазвичай вночі туди пробираються жебраки, а останніми днями вони не приходили.

— Я не розумію, який тут зв'язок.

— У світі немає нічого випадкового, пане лейтенанте. Нічого не відбувається просто так: одна подія завжди веде до іншої. Хіба ви не знаєте, що помах крил метелика в Австралії здатний спричинити справжній землетрус тут, у нас?

Сарате не був налаштований слухати філософські роздуми охоронця парку про ефект метелика. Ці балачки його не цікавили, тож він попрямував до місця, де знайшли тіло.

— О, дивіться, йде ваш колега. Вибачте, я забагато розмовляю, мені ж немає з ким поговорити. Я проводжу